

Veselé Vánoce v čase utrpení

...dal povraždit všechny chlapce v Betlémě a v celém okolí ve stáří do dvou let... (Mt 1,16)

Je čas Adventu a blíží se Vánoce. Všichni se na ně těšíme a každému přejeme pokojné prožití svátků. Ovšem ne každému to bude dáno.

V loňském roce 24. února nastala otevřená válka Ruska vůči Ukrajině a trvá dodnes. Ze země následně uteklo více než 8 milionů Ukrajinců a dalších 6 milionů muselo v zemi hledat domov jinde. Už druhé Vánoce budou v tradiční křesťanské zemi trávit jinak, než by si původně přáli.

Rozhořela se válka mezi Arménií a Ázerbájdžánem o území Náhorního Karabachu a dále Demokratická republika Kongo čelí jedné z nejvleklejších krizí na světě. Uprchlíkové tábory jsou přeplněné a jejich obyvatelé jsou vystaveni riziku epidemií smrtelných nemocí. Ke klidným požehnaným Vánocům mají daleko.

Sýrie v březnu vstoupila do třináctého roku občanské války. Na 15 milionů lidí v zemi potřebuje humanitární pomoc. Miliony dětí nechodí do školy, další miliony lidí stále žijí daleko od svých domovů a čelí epidemii cholery. Skoro se mi zdá, že na Vánoce už nemají ani pomyšlení.

A v říjnu se po brutálním teroristickém útoku Hamásu rozhořel válečný konflikt v Palestině mezi Izraelem a Gazou, který má na svědomí tisíce mrtvých a raněných, jejichž počet stále roste. A to ještě není zdaleka konec výčtu zemí, kde se válčí,

kde umírají dospělí i děti, kde lidé přicházejí o všechno včetně svým nejbližších. Takto si Vánoce nebo židovskou Chanuku nikdo nepředstavuje.

V naší zemi a v našem městě snad vydrží klid a my budeme svědky jen masového zabíjení kaprů na veřejnosti. Vystojíme si frontu na ryby, které dostanou palicí do zátylku, pak se jim usekne hlava, jejich krev oteče do kanalizace, vykuchají se jim vnitřnosti, stáhnou se z kůže a seškrábnou šupiny, které si pak pověřiví lidé strčí do peněženky, aby se jich v příštím roce držely korunky.

Utrpení k Vánocům prostě neoddělitelně patří jako ke každému běžnému dni. Úplně stejně jako patří bolest k porodu. Nějak se nám stále mísí zármutek s radostí. Rádi bychom to sice změnili, ale úspěšní nebudeme. Neminulo to ani Marii, která, stejně jako jiné ženy, zrodila Božího Syna v lidských bolestech, a to netušila, že ještě těžší utrpení bude muset podstoupit pod křížem Kristovým. A zoufalé utrpení neminulo ani betlémská neviňátka, které dal zmasakrovat Herodes jen proto, že se tak moc bál o svůj trůn.

Tak moc bychom si proto přáli, aby alespoň na Vánoce nastal klid zbraní, třebaže víme, že se už dávno nedrží. Ale nebude-li změněno naše lidské srdce, bude to vždycky jen klid do příští války. Ať už té skutečné nebo té naší domácí rodinné, školní nebo dokonce církevní a naší sborové. Přesto však nemůžeme končit tak tragicky, protože Vánoce v sobě skrývají navzdory všemu nezměnitelnému utrpení a násilí velmi pozitivní zvěst. Do našeho světa se narodilo dítě, v jehož srdci hřích nebyl. Byla v něm svatost a neskonale láska. Třebaže ho neminul stres při porodu ani utrpení a brutální násilí, když ho přibíjeli na kříž. Dodnes svou láskou Boží Syn dokáže víc než i ten největší násilník a zabiják světa.

Je čas Adventu, blíží se Vánoce. Většina z nás se na ně těšíme a v podstatě každému přejeme pokojné prožití svátků. Přitom máme naději, že zrovna nám to bude dopráno, i když ve stejný čas, kdy my se budeme radovat z pozhledání, že se nám narodil Spasitel, budou lidé umírat a mnohým milionům Vánoce na mysl ani vůbec nevstoupí. Ale když se tím nenechal odradit Ježíš, nenechejme si vzít dar veselých Vánoc ani my. A uděláme dobře, když při našem štěstí nezapomeneme alespoň na modlitbách na ty, kteří jsou bez domova, trpí nouzí, strachem, opuštěností a válkou.

Bronislav Matulík

Vánoce, o kterých téměř není zmínka

Osm desítek let starý příběh kazatele Josefa Cvrčka z Dachau

Za druhé světové války byl gestapem zatčen a uvězněn v koncentračním táboře kazatel Josef Cvrček, protože pomáhal Židům. Dachau byl „vzorový“ tábor severně od Mnichova, kde se školili příslušníci SS v systému správy tábora zahrnující i plánované vyhlazování vězňů. Tábořem prošlo na 200 000 osob z více než 30 zemí, mezi byli nimi i František kardinál Beran, evangelík Jaroslav Šimsa nebo malíř a spisovatel Josef Čapek. Po válce Josef Cvrček zaznamenal své vzpomínky, z nichž malou část uvádíme. O Vánocích v nich není téměř zmínka, přesto i v čase Adventu a Vánoc tam byl a pro nás má smysl si jeho vzpomínky číst. Mnozí lidé totiž tímto utrpením procházejí dnes.

Kazatel Josef Cvrček

Na podzim 1944 přibýlo k nám (na lágr) více francouzských farářů i studentů bohosloví a před nimi přišlo asi 15 italských kněží. S nimi se k nám dostaly také vši. To byla na nás egyptská rána. Ne a ne se jich zbavit. Ani desinfekce nepomáhala. Teprve když přišli Američané, začalo radikální odlišování. Vši měly zlé průvodce. Po Vánocích se v táboře rozmohl skvrnitý tyf, který se šířil jako povodeň. Denně zmíralo na tyf i jiné nemoci až 105 lidí. V krematoriu i v umrlčí komoře byly haldy mrtvol. Já jsem tyfem zachvácen nebyl, díky Bohu, ale dostal jsem na temeno hlavy veliký vřed, který dr. Bláha dva měsíce léčil.

S příchodem nových transportů se naše příbytky přepřehlovaly a situace se horšila. Na dvou slamnicích spalo až pět vězňů. Přes tu chvíli někoho museli odvést na revír s horečkou. Nikdo nebyl jist, zda to nezachvátí také jeho. Mrtvolky už nevozili na vozíku, ale na valníku. Transporty smrti byly příšerné. Jaké to byly postavy, které se ploužily tábořem, nebo které musely být vedeny na revír, protože by se byly zhroutily na ulici.

Stalo se, že při výslechu nemocní skonali v kanceláři nebo při koupání v lázni. Transporty, které šly pěšky, byly hrozné. Zhynuly při nich až dvě třetiny vězňů, někdy i více. Ale transporty smrti vlakem musely být mnohem horší. Ti, kteří šli pěšky, kteří už nemohli, byli zastřeleni a byli dalšího ušetřeni. Při tom všem byli alespoň

na čerstvém vzduchu. Ale v transportech smrti vlakem hynuli nejen hladem a žízni, ale i pachem, který musel být v uzavřených vagoncích hrozný. Tam museli lidé i zešilet hrůzou, když se váleli mezi mrtvými.

I z Dachau byly vypravovány transporty smrti. O dvou jsme slyšeli v táboře, že pochodující byli na cestě postříleni. Byl tedy z transportů oprávněný strach. Dvakrát byl i náš celý tábor vypraven na transport. Když na to dnes myslím, musím se usmát, jak jsme byli dětinští. Chtěli jsme s sebou vzít, co jsme potřebovali a co nám bylo milé, a ono toho bylo víc, než bychom byli mohli unést. Byli bychom to odhodili po první hodině cesty. Dvakrát jsme se vrátili do ubikací. Prý jsou silnice zablokované vojskem a uprchlíky. To byla naše záchrana. Jinak jsme věděli, že půjdeme-li na transport, bude to znamenat smrt.

Zatím rostlo napětí. Noviny nebyly, jen tu a tam někdo přinesl z komanda, co je nového na frontách. Ale z poslechu dělostřelby jsme cítili, že se fronta blíží. Také nálety se množily. Několikrát za den byl poplach a přihlíželi jsme střelbě flaků proti letadlům. Tisíce a tisíce ran, ale tref velmi málo. Za tu dobu, co jsme tam byli, bylo asi pět sestřelů. Baráky se trásly od ran flaků i od detonací bomb. Polští kněží našli na plantážích roztrhaný papír z kanceláře esesmanů a v tušení, že by to mohlo být něco důležitého, sebrali ty kousky a doma nalepili na celofán. Když to slepili, četli Himmlerův rozkaz o zničení tábora. Esesman, který měl rozkaz vykonat, odkládal věc několik dní. Přišel pak jiný a zastřelil ho. Nařídil hned zničit tábor a už se konaly přípravy k tomu. Ale několik hodin před vykonáním rozkazu zabrali tábor Američané, a tak zrušili radu a rozkaz vraha.

Bylo to 29. dubna 1945. Když jsem uviděl prvního Američana, byl bych se radostí smál, ale nemohl jsem. Byl bych radostí plakal, ale dusil jsem to v sobě. Konečně nastala chvíle, kdy brány železné byly polámány a závory měděné posekány. Hospodin zpřetínal prostranky bezbožných, i vynikli jsme (citáty z Žalmu 107,16; 129,4 a 124,7 podle kralického překladu).

Josef Cvrček, časopis Mír, 1946

Mesiáš z rodu Davidova

AD
Vánoce
ENT

Inspirováno příběhy krále Davida

3. 12. 2023

Mesiáš z rodu Davidova

Pomazání Davida za krále a jeho inaugurace

10. 12. 2023

Vítězný Mesiáš

Malý David porazil obra Goliáše

17. 12. 2023

Vlak do Betléma

Dětská vánoční slavnost

19. 12. 2023 – biblická hodina

Mesiáš z rodu Davidova

Podle Nového Zákona

24. 12. 2023

Mesiáš a jeho lidé

David a utlačovaní, stíhaní exekutory, zahořklí

25. 12. 2023

Mesiáš kraluje

Věčné kralování Davidova potomka Ježíše

Adventní nedělní bohoslužby
v 10 hodin, biblické studium
každé úterý v 15:00 a v 18.30 hodin

Sbor Církve bratrské v Praze 1
Soukenická 15, Praha 1
<https://cb.cz/praha1/portal/>

**Jan
a Pavel
Kočnarovi**

**& Petr
a Pavel
Bischofovi**

**NEDĚLE
3. PROSINCE 2023**

17.00 HODIN

**CÍRKEV BRATRSKÁ
SOUKENICKÁ 15
PRAHA 1**

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

Adventní zpívání společně

S pěveckým sborem nejen při bohoslužbách

Rok utekl jako voda a advent je zase tady. Je to čas, kdy se chceme sami i společně těšit a radovat, že si znovu připomeneme, že se nám narodil Spasitel. K tomuto času patří zpívání. A my se chceme s pěveckým sborem připojit o každé adventní neděli několika písněmi.

A jako obvykle nechceme zůstat uzavření jen v naší modlitebně, ale věříme, že potěšíme i seniory v DPS Šlejnická odpoledne 10. 12. ve 13:30 a zdá se, že se obnoví i tradice společné oslavy na Petřském náměstí. Tam bychom rádi s krátkým programem vystoupili ve čtvrtek 14. 12. večer v 18.00 hodin, přijďte tam za námi! Je to skvělá příležitost nejen pro nás vydat svědectví o Kristu písněmi a slovy, ale také se dát do řeči s lidmi, kteří přijdou.

Mám radost, že ještě nám stále nějací zpěváci vytrvali, že nás zpívání stále těší a že můžeme sloužit tak nejlíp, jak umíme. Přeju vám všem požehnaný advent!

Jana Matulíková

Advent před Adventem

Koncert a bohoslužba s koncertními sbory Effathy v Soukenické

Jsem vděčný našemu staršovstvu, že už na jaře schválilo návštěvu pěveckých sborů Effatha na 25. a 26. 11. 2023 v naší Soukenické. Jsem vděčný organizačnímu týmu,

který zajistil zázemí pro zpěváky v čele s Markétou Křivánkovou a dalšími ochotnými a vytrvalými sestrami, s Evou Bartošovou, Milenou Koňákovou, Marií Wagnerovou, Janou Matulíkovou a jsem vděčný Jendovi Němečkovi st. za pohotový stream. A jsem vděčný samozřejmě samotné Effathě, že pro náš sbor (a nejen pro náš) připravila úžasný koncert a že effatháci zůstali i na neděli a završili s námi nejen sérii kázání o Abrahamovi, ale připravili pro nás krásné slavnostní shromáždění v rámci sborového dne. Bylo skvělé vidět mladé lidi, pro které sborový zpěv není z jiné planety a vzdálené vesmírné minulosti, ale je naprosto soudobý a moderní. Díky!

Bronislav Matulík

Adventní setkání v Soukenické proběhlo nad očekávání ve velkém pokoji. Publikum tvořili staří zpěváci Effathy i hosté. Zpěváci velké Effathy si pochvalovali společné setkání s dětským a mládežnickým sborem a vzájemnou inspiraci. Největší radost jsem měla z reakcí svých přátel, kteří Effathu neznají. Některé písně se jich dotkli tak, že je dožívali a přemýšleli o nich ještě další den.

Hanka Fišerová

Setkání zpěváků Effathy s lidmi, kteří přišli na koncert Adventní setkání do Soukenické, byl pro mě něčím mimořádným. Svým způsobem ze mě spadl balvan související se zařizováním celé akce. Ale způsob padání toho balvanu byl docela

příjemný. Zpěváci to zvládli skvěle, zázemí v Soukenické bylo parádní a lidí přišlo opravdu hodně. Snad to nebyl jen můj pocit, ale myslím, že celé setkání povzbudilo zpěváky i posluchače a otevřelo blížící se adventní dobu.

Roman Toušek

Letošní Adventní setkání sborů Effatha pro mě bylo výjimečné. Jednak bylo završením prodloužené pětileté sezóny, jednak bylo vzpomínkové na celé působení Effathy (já jsem své působení v Effathě odhadla na 25 let). Užila jsem si ho hned několikrát. Jako aktivní člen koncertního sboru jsem si užila péči soukenického sboru během zkoušek i mezi nimi a výjimečně i více času na sdílení s ostatními zpěváky. Samozřejmě jsem si užila i službu zpěvem, plnou Soukendu i atmosféru při koncertě. Díky účasti dětského a mládežnického sboru jsem si mohla koncert užít i jako posluchač. Věřím, že byl koncert povzbuzením a potěchou i pro ostatní posluchače. (Kromě povzdechu nad příliš častým potleskem jsem nezaznamenala negativní reakce.) V neposlední řadě jsem také moc ráda za to, že díky konání v mém mateřském sboru jsem mohla mít vliv i na některé organizační věci, např. na dohodnutí streamu na poslední chvíli, a že mohlo přijít několik přátel, kteří běžně do Soukendu nepřijdou. Od srdce mohu říct: Díky Pánu Bohu za to.

Jitka Václavíková ml.

DĚTSKÁ VÁNOČNÍ SLAVNOST

Neděle

17. prosince 2023

10.00 hod

Církev Bratrská v Praze 1

Soukenická 15

Dětská vánoční slavnost

V neděli 17. prosince v 10.00

Tak nám začíná advent, blíží se Vánoce a spolu s nimi i dětská vánoční slavnost. Tentokrát slavnost proběhne už v neděli 17. prosince během dopoledního shromáždění. Děti už začaly nacvičovat vánoční představení a písničky. Všechno bude finišovat v neděli 10. prosince, kdy hned po shromáždění bude generálka pro nejmenší děti, a v sobotu 16. prosince ve 14 hodin pro všechny ostatní.

Na co všechno se můžeme těšit? Vánoční hra „Zvláštní vlak do Betléma“ podle námětu Ondřeje a Judity Košťákových, vánoční hádanky nejmenších dětí, písničky dětí i smíšeného sboru.

Budeme se na vás těšit!

Ondřej Pavlíček

Pozvání na Vánoční setkání s dětmi ze ZUŠ

Nejen pro návštěvníky odpolední biblické hodiny v úterý 19. 12. 2023

Obvykle v úterý před Vánoci v 15.00 míváme speciální biblickou hodinu, která bývá zpestřena vánočními koledami, občerstvením a dárky. Tentokrát by k nám mohly zavítat děti ze Základní umělecké školy odnaproti z Veselé školy. Děti budou mít připravené hudební a dramatické vánoční pásmo. Sejdeme se v malém sále. Program je pro všechny, kteří mají zájem. Vnímáme to také jako příležitost, kdy děti, které k nám zavítají, přijdou možná poprvé do sborového domu. Můžeme je zde srdečně přivítat. Po jejich představení je pozveme dolů do velkého klubu, ve kterém připravíme občerstvení s dárečky. Poté, co děti odejdou, budeme pokračovat v našem obvyklém programu. Je možné něco dobrého přinést, cukroví nebo také nějaký příspěvek do programu – píseň, povídku atd. Přijďte, srdečně vás všechny zveme.

Radek Novotný a Markéta Křivánková

Oratorium

Pozvání na mimořádný koncert 19. 12. 2023 v 19.30 hodin

Na koncertě se představí dva komorní smíšené pěvecké sbory: L'asenzio a Subito. V první části programu vystoupí každý sbor zvlášť se svým vlastním programem, v němž zazní díla autorů převážně 20. a 21. století. Hlavní částí programu bude provedení Vánočního oratoria (Oratorio de Noël, op. 12), což je krásné kantátové dílo od Camille Saint-Saense, skladatele období romantismu, který ho vytvořil v pouhých třiaadvaceti letech roku 1858. Vánoční oratorium uslyšíte v podání obou komorních sborů, skvělé varhanice Jiřiny Marešové a pozvaných sólistů (Jitky Rosypalové, Marie Vojáčkové, Ondřeje Benka a Štěpána Pokorného).

Komorní sbor Subito

Jsme pražský komorní smíšený sbor čítající obvykle kolem 24 nadšených členů. Máme dvě sbormistryně – Moniku Václovou a Michaelu Královou, společně tvoříme a přejeme od roku 2008.

Naší doménou je sborová hudba 20. století a kompozice současných českých i zahraničních skladatelů, rádi ale lovíme až v hlubinách renesanční nebo barokní tvorby. Dramaturgie koncertů je vždy důmyslně vystavěna kolem ústředního tématu, které spojuje všechny vybrané skladby. Věnujeme se většinou vokální tvorbě, v oblíbě máme ale i vokálně-instrumentální projekty buď ve spolupráci s dalšími tělesy (Evropský komorní orchestr, Piccolo Coro a Piccolo Orchestra) nebo s instrumentalisty přímo z řad sboristů (violoncello, housle, akordeon, flétna, příčná flétna, kytara, klarinet, perkuse). Kvalitu hudebních projektů sboru Subito zajišťuje vyvážený poměr muzikality, pečlivosti, motivace, nadšení a bohatých pěveckých zkušeností všech jeho členek a členů. Na kontě máme 2 CD, vánoční *Po Szubitymu* (2013) a náš subití „výběr z hroznů“ *SUBITO* (2022).

Komorní sbor L'asenzio

Jsme amatérský smíšený sbor, který působí v Praze a v současné době má 25 členů. Od svého založení v roce 1990 jsme zpívali na mnoha místech v Čechách i v zahraničí. Na počátku nás vedl Tomáš Pergel, poté Ludmila Bajerová (roz. Vacková) a nyní od září máme novou sbormistryni – Kláru Ježkovou. Nezaměřujeme se na interpretaci děl určitého období, ale zpíváme rozmanité skladby všech hudebních epoch a mnoha žánrů. V našem repertoáru převažují díla s duchovní tematikou, výrazné procento tvoří hudba 20. a 21. století. Kromě zpěvu jsou důležitou součástí života našeho sboru každoroční týdenní letní soustředění za účasti rodinných příslušníků a další společné mimosborové akce. Spolupracujeme rádi na velkých projektech s dalšími pražskými i mimopražskými sbory a orchestry.

Michela Králová, sbormistryně

Smíšené komorní sbory

L'ASENZIO & SUBITO

sbormistryně Klára Ježková

sbormistryně
Michaela Králová
a Monika Václavová

Vás zvou na vánoční koncert

CAMILLE SAINT-SAËNS ORATORIO DE NOËL

soprán Jitka Rosypalová

alt Marie Vojáčková

varhany Jiřina Marešová

Ondřej Benek tenor

Štěpán Pokorný bas

...a další skladby autorů 20. století

modlitebna Církve bratrské
Soukenická 15, Praha 1 – Petrská čtvrť
úterý 19. prosince 2023, 19:30 hodin

vstupné – 150 Kč – doporučené

UNIE
ČESKÝCH
KAMERNÍKŮ

Výstava betlémů

800 let tradice

Kde?

Církev bratrská - Neveklov
Malé náměstí 25
Neveklov

Vstup
volný

Kdy?

Od pondělí 11.12.
do soboty 16.12.
2023

Po - pá	13:00 - 17:00
So	9:00 - 12:00

www.cb.cz / neveklov

I doživotači slaví Vánoce

My jim je můžeme doslova osladit a nejen jim, také seniorům v Bethesda

V říjnu jsem psal o nově založeném spolku OIKIA a první návštěvě doživotních vězňů v Horním Slavkově. Uplynul čtvrtrok a znovu je o čem psát.

Prosinec bude pro OIKIA nabitý. Postupně pojedeme do všech věznic, kde jsme začali pracovat, budeme plánovat zajištění odborného zázemí na generálním ředitelství a také mě čeká Štědrý den mezi doživotními vězni v Horním Slavkově. Protože si zatím, dokud nezískáme granty, platíme všechno ze své kapsy, rád bych vás požádal o pomoc: Bylo by milé, kdybychom od vás mohli získat trochu vánočního cukroví, pár poštovních známek a nějakou základní mužskou hygienu pro ty, kteří nemají žádné prostředky a pár takových mezi vězni s nejdělsími tresty je.

Cukroví využijeme i v první části Štědrého dne, kdy budu mít bohoslužby v Bethesda a v LRS Chvaly. Přál jsem si znovu se zapojit do duchovenské služby a přišlo tohle pozvání. A tak se teď snažím mít alespoň jednou měsíčně ve Chvalech nedělní shromáždění. Zatím je to „dvoják“. Nejprve Bethesda, pak LRS. Kazatelé se tam najdou, ale velmi vítaná je služba Jarmily Kloučkové s klavírním nebo klávesovým doprovodem. To je pro pacienty i klienty velká vzácnost.

Bez její podpory si to nedokážu představit, stejně jako bez praktické a modlitební pomoci některých ze Soukenické. Ondra Pavlíček je vždycky ochotný nastavit počítač a poradit s webem, jeho Adélka se zajímá o to, co se děje a pro mě moc znamená vědět, že je někdo, kdo nás podporuje. Díky i všem, kdo to děláte a já o tom ani nevím. A nesmím zapomenout na Nelu. Styděla se zanašit prezentaci na sociálních sítích a založila instagramový účet. Lajkuje příspěvky i dopoledne, kdy tuším nemá mít ve škole telefon. Tak alespoň je nelajkuje během shromáždění.

Vašek Mitáš, oikia.cz

Mesiáš kraluje!

Hod Boží vánoční v pondělí 25. 12. v 10.00 hodin

V pondělí 25. prosince 2023 završíme zvěstování vánočního evangelia inspirované příběhem krále Davida. Mesiáš se narodil právě z rodu Davidova a kraluje věčně. Tuto zvěst nám vyřídí kazatel Pavel Černý. Ale přidají se i další pražští kazatelé, a nejen oni.

Připravili jsme totiž slavnost, na které zazní slavnostní fanfáry, za doprovodu desítek píšťal našich varhan, houslí a dalších nástrojů. Budeme společně zpívat k chvále Boha Dnes jásejte věrní, Narodil se Kristus Pán a další úžasné písně. Také se spojíme s ostatními zpěváky z pěti pražských sborů, aby té slávy a radosti nebylo málo – jako v nebi, tak i na zemi. A proč z pěti sborů? Protože pět sborů Církve bratrské v Praze se dalo dohromady, abychom společně oslavili narození Krista, jednak od nás ze Soukenické, dále z Vinohrad, Smíchova, Žižkova a z Velké Ohrady.

Modleme se za požehnání, modleme se, aby se v ten den i u nás spojilo nebe se zemí, jako se to stalo kdysi v Betlémě, modleme se, aby Pán Bůh byl oslaven a přijďme. Nejen sami, pozvěme své přátele, protože na Vánoce se nestal jen obyčejný zázrak zrození, ale neobyčejný div inkarnace neboli vtělení Boha do člověka – a tedy do našeho světa a života.

Bronislav Matulík

Radostná svědectví o Ježíši Kristu

Silvestr v neděli 31. 12. 2023 v 10.00 hodin

Letos společně prožijeme Silvestr při dopolední bohoslužbě, neboť zrovna vychází na neděli. Takže tentokrát bude nedílnou součástí církevního roku jako nejběžnější svátek církve, což se nestává často. Na neděli Silvestr naposledy připadl před šesti lety v roce 2017 a před tím pro změnu v letech 2006 a 2000, příště pak už v roce 2028. Rozhodli jsme se, že chceme udělat slavnostní bohoslužbu a po ní ve velkém klubu silvestrovské občerstvení pro všechny. Ale! Občerstvení bude takové, jaké si připravíme všichni. Proto vás srdečně zveme, abyste s sebou přinesli cokoliv dobrého slaneho či sladkého nejen pro sebe, ale i pro ostatní, aby se na všechny dostalo. Připravíme švédské stoly a budeme spolu tak dlouho, dokud se nám bude chtít a dokud vše nesníme a nevypijeme – počítám s tím, že nealko.

A jaký že bude ve velkém sále program? Kromě mnoha písní a zvěstování Božího slova především svědectví. Ale pozor, svědectví především o tom, jak jsme komu a kdy svědčili v letošním roce o Kristu – ať slovy nebo činy. Sdílejme společně radost z toho, že jsme mohli, a i nadále ještě můžeme, druhým svobodně, odvážně a radostně svědčit o Kristu.

Pán Ježíš, než odešel ke svému Otci, dal svým učedníkům požehnání a úkol: Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země. (Sk 1,8) A to se týká i nás.

V závěru bohoslužby se pak budeme tradičně modlit za Boží oslovení a pro sbor i pro sebe přijmeme na rok 2024 Boží slovo. Večer pak prožijme ve svých rodinách, s přáteli na návštěvách a samozřejmě s Pánem Bohem. Další neděli se pak uvidíme v novém roce 7. ledna 2024, dá-li Pán. Moc se těším.

Bronislav Matulík

Na Okoř je cesta...

O skautském putování na sváteční den

Využili jsme, že druhý den po naší pravidelné schůzce byl sváteční den 17. listopadu. Ve čtvrtek jsme si mohli dovolit vyrazit na „výlet“ na ostrov Štvanice. Kdo tam nebyl, tak je odtud krásný výhled zprostřed Vltavy na Pražský hrad. Prošli jsme až na druhou stranu ostrova, kde je krásně osvětlená nová lávka z Holešovic do Karlína. Po večeri jsme dali ještě zpívání a hry a brzo šli spát, protože ráno nás čekal brzký budíček. Zakončili jsme společnou modlitbou.

V pátek 6.40 zazvonil budík a my jsme museli vstávat (ve volném dni!) do tmy. Kupodivu si nikdo nestěžoval. Snídaně se podávala až ve vlaku. Tradičně jsme se všichni dělili o to, co nám připravili a napekli maminky a tatínkové. Počasí, díky Bohu, nám přálo. Prostě podzimní voňavá nádhera. Dojeli jsme vlakem přes Kralupy do Zákolan. Tady jsme si dali krátkou modlitební zastávku s dětmi. Odtud jsme se vydali už pěšky přes přemyslovský Budín údolím říčky ke krásné a veliké zřícenině hradu Okoř. Než jsme hrad celý prolezli a zahráli si pár her, utekly dvě hodiny.

Z autobusové zastávky jsme sjeli k Divoké Šárce a odtud tramvají do Dlouhé. Tady nás už čekali rodiče se sourozenci a výborný oběd, který nám Láďa Veselý uvařil. Jsme moc rádi, když můžeme být spolu a zažívat dobrodružství, kamarádství a ukazovat dětem na našeho milého Spasitele Ježíše Krista.

Radek Novotný

Cesta z Prahy do Santiaga

Dva měsíce a dvacet osm dnů a mínus 23 kilo

Před pár lety jsem od rodičů slyšel, jak se Petr Verner se synem Jonatánem vydali portugalskou cestou do Santiaga. Nic moc jsem o tom nevěděl, snad jen to, že je to poutní cesta svatého Jakuba st. a že těchto poutních cest je víc.

Ale ještě, než začnu, tak bych se rád vrátil trochu do minulosti. Jak jsem se vlastně k té cestě dostal? Rodiče nás od malička brávali do přírody, do hor, na chatu, na běžky, na skautskou chatu Petráška... Můj cestovatelský duch se rozvíjel od mala, kdy jsme jezdili na křesťanské tábory a kdy jsme pořádali putáky přírodou. Miloval jsem to.

O cestě do Santiaga jsem měl povědomí už nějakou dobu, a tak příběh Vernerů mi jen jítřil představy o tom, jaké by to mohlo být. Ale jak už to všichni známe, představa stačí a dokud nám neteče do bot, cestu nebo cokoliv jiného posouváme a odkládáme na neurčito.

35 let mi odbilo 14. června tohoto roku a k tomu nezdravý životní styl, nula pohybu a neúplně zvládnutý sedmiletý vztah s přítelkyní plus nalomené zdraví mě doslova vystřelilo z domova jako když SpaceX odpálí z rampy Falcon Heavy (aut. pozn.: těžká raketa vesmírného programu space X).

V červenci tohoto roku jsme s tátou vedli hovory na téma pout' do Santiaga a táta mně rovnou nabídl doprovod na německou hranici jako podporu. Během července jsem se spěšně balil, dokupoval věci, které mi chyběly v různých sportovních obchodech jako: pod7kilo, nalehko... Mánie začala hltáním jakékoli literatury s názvem Santiago. Kniha o Santiagu je opravdu hodně a je z čeho vybírat. Na internetu najdete jak sekulární, tak křesťanské cestopisné knihy od všemožných poutníků. Super portál, který jsem využíval po cestě, je www.ultreia.cz. Já i můj otec jsme byli sbalení a natěšení.

V srpnu jsme se rozloučili s rodinou a přáteli a vyrazili přímo od dveří svého bytu v pražských Řeporyjích. Šli jsme přes Zbraslav, kde jsme pozdravili Štěpána a Janču. Oba bývali nadšení do objevování a cestování a velcí sportovci, avšak Štěpán měl vážnou nehodu na kole a od té doby je upoután na lůžku a jeho žena mu je tou největší oporou na světě. Jsou moc stateční. Tam jsem si řekl, že to půjdu nejen za sebe, ale i za ně a za své blízké a přátele, za nemocné. Aby se nám dobře šlo, domluvili jsme se, že každý

S tátou vyrážíme do Santiaga

den ujdeme 20 – 25 kilometrů. Vybrali jsme si Všerubskou cestu. Cesta na hranice s Německem o vzdálenosti okolo 280 km trvala asi 11 dní. Během tohoto úseku to bylo pro mne asi nejtěžší. Proč chodíme, když se dá jet autem nebo vlakem, říkal jsem si a šel dál. S tátou jsme měli těžké batohy. Nesli jsme si stan, vaření, dvoje boty, sandály a jiné věci. Táta měl něco kolem 13 kg s vodou a jídlem a já 11 kg s vodou a jídlem. První dny nás sužovaly puchýře, natažené svaly, bolest zad...fyzické utrpení. Mamka nám během cesty dovezla krémy a vazelínu na nohy a mně vyměnila obuv. Výbava na cestu je veledůležitá. Cestou do Španělska jsem výbavu mnohokrát obměnil, ale k tomu se ještě dostanu. Přešli jsme hranice a došli až do malého německého městečka NeoKirchen (Nový Kostel), kde jsem se s tátou rozloučil a přespal v místním klášteře za 30 euro. Můj plán byl dojít k Bodamskému jezeru a pak zpět domů a navázat na cestu za rok. Postupně jsem navyšoval kilometráž z 28 až na 40 kilometrů denně.

Německá cesta se nazývá Jacobsweg, je dobře značená a skoro polovina cesty vede Bavorskými lesy. Cestu jsem si často upravoval a měnil kurz podle potřeby. Počasí mi v Německu přálo, tak se i dobře a rychle šlo. 20. srpna jsem došel k Bodamskému jezeru. Tam jsem si řekl, že je dobré počasí a sníh nebude, že bych mohl pokračovat do Švýcarska. Je to malá země, něco kolem 485 kilometrů, takže bych to mohl za dalších 14 dní zvládnout. A vyrazil jsem. Přepnul jsem jezero a dorazil do St. Gallen ke známému, kde jsem přespal a vytáhl paty do hor. Ráno hustě přšelo a přšelo dalších 5 dní. Po Německu to bylo úplně něco jiného. Jiné výzvy, jiná krajina, terén, počasí, teplota i nálada. Německo je převážně rovinaté a katolické, Švýcarsko kopcovité, hornaté a protestantské. Ale i tak jsem si držel fyzickou a zvládal ujít 33 – 44 kilometrů denně. Jakmile přestalo pršet a mraky se roztrhaly, spadla mi brada. Ta modř. Ta zeleň. Švýcarsko je nádherná země plná výhledů, vodopádů a zelených luk. Ani dražota mne neodradila pokračovat v cestě dál. Byla to vážně rychlovka. Interlaken, Lausanne a Ženeva. Hotovo. Překročil jsem hranice a byl jsem ve Francii. Tam jsem už věděl, že se zatím vracet do Česka nebudu. Za Ženevou jsem začal konečně potkávat poutníky jdoucí pěšky i jedoucí na kole.

Francie byla dlouhá. Šel jsem celou dobu po GR65, která se vleče od hranic se Švýcarskem až po hranice se Španělskem něco kolem 1 100 kilometrů (Ženeva – Saint Jean Pied de Port) a prochází skrze Massif central. To je pohoří vulkanického původu. Nádherné pohoří tvarů, porostů a zákoutí. Jak přicházel podzim, vše mělo své barvy a podoby. Tenhle úsek mi zůstal v srdci nejen pro svou rozmanitost, ale i pro bohatou architekturu měst a v neposlední řadě také proto, že za mnou přijeli rodiče konkrétně do Le Puy, čili města poutníků. Zde jsem strávil 4 dny, rozloučil se s rodiči, dokoupil vybavení, nějaké jim zanechal a vrátil se zpět k putování. V Česku, Německu, Švýcarsku a Francii jsem spal venku, čas od času jsem si našel nějakou noclehárnu pro poutníky nebo hostel, abych se zregeneroval. Regenerace je důležitá činnost, tedy nečinnost. Bez této nečinnosti cestu není možné zvládnout. Vybíral jsem si místo pro relax ve městech nebo ve vesnicích, kde jsem mohl strávit 1 – 3 dny. Během této doby jsem poznával okolí. Počínaje městem Moissac se vytrácí Massif central a přichází rovinatá krajina plná polí, prasečích farem, vinné révy, zkrátka agrokultura kam oko dohlédne. Na horizontu v dálce asi 400 km jsou vidět mlhavé siluety

Pyrenejí, které máte před sebou až do konce GR65. Do města Saint Jean Pied de Port (SJPD) to z Česka trvalo kolem dvou měsíců pěšky. Letošní léto mi opravdu přálo a já jsem prošel Evropou jen s pár líjaky. Ze SJPD to bylo pořád do kopce. Drápal jsem se nahoru přes sedla Pyrenejí, až jsem je přešel. Přejchod nebyl nijak extra náročný a trval kolem dvou dní. Avšak nenechte se zmást, Pyreneje mají jižněji šířku i 145 kilometrů. První město Pamplona. Španělsko je úplně jiné než jakákoliv země předtím. Vyprahlé, suché, méně zdrojů vody ve městech, ale když máte filtr na vodu, je to v pohodě.

Poslední kilometry

Architektura je jiná, budovy jsou všude z kachlíček a dlaždiček. Španělskem jsem doslova polykal kilometry. Denně to mohlo být 47 – 55 kilometrů. Nohy se mi smrskly, vypadaly jako dráty do betonu. Břicho bylo takové nijaké, pořád se hádalo s bederní přezkou batohu a dělalo vlny. Z Pamplony jsem to doslova uletěl přes Logroño, až do Navarre a tam jsem padl s horečkami a zánětem dutin. Objednal jsem si noclehárnu a strávil tam 4 dny, abych to vyležel. Pořád jsem nebyl při smyslech a předpověď počasí se horšila. Od té doby až do Santiaga přšelo a byly to ty monzuny, o kterých všichni na cestě Španělskem vyprávěli. A přišel pověstný podzim a s ním i změna počasí ve vnitrozemí. Denní úhrny byly 80 – 160 mm/m². Věděl jsem, že to s horečkami nedám. Sbalil jsem se a místním spojem autobusové linky jsem odjel do Burgosu, kde jsem strávil v místním hostelu 2 dny. Bylo mi lépe, ale ne na chození. Chůzi mi znemožňovala chodidla nateklá jako bochníky, unavené tělo a silná rýma. Tak jsem vždy dal vycházku do nějaké z katedrál, nakoupil jídlo na den a zalezl zpět do postele. Počasí se horšilo čím dál víc a já se rozhodl pro další cestu, avšak s blablacar do Leonu. Tam jsem stonal další 3 dny. Už jsem toho ležení měl plné zuby. Poštou jsem poslal zpět do Česka svůj stan a věci, které jsem tahal zbytečně. S lehkou váhou pod 7 kilo, s vodou a jídlem jsem vyrazil na finální etapu León – Santiago. Španělsko bylo bohaté na poutníky. Potkával jsem lidi z Evropy, Koreje, Japonska, Ameriky, Austrálie, Kanady i jiných zemí. Každý měl svůj důvod proč cestu (camino) jde, ale i příběhy své země. Cesta do Santiaga nebyla nesnadná, ale zdálo se, že poutník tam nemůže nikdy dojít. Byl jsem tak vyčerpán, že jsem nemohl jít svým tempem. Věděl jsem, že nemusím nic tlačit silou, vše jsem nechal na tom, co mi den přinese, neplánoval jsem a vše samo vycházelo a já se nechal unášet cestou. Stres a špatnou náladu ze škaredého počasí jsem hodil za hlavu a stal se poutníkem a součástí něčeho, co nás převyšuje, na konci cesty. Do Santiaga de Compostela jsem došel a dokončil pout' o celkové délce kolem 2 700 km. Obdržel jsem diplom u katedrály svatého Jakuba, kde jsem také za všechny zapálil svíčku. Poté jsem prošel město a strávil jsem tam ještě týden. Sedl jsem na bus a odjel do Lisabonu za mladším bráchou Ondrou, který mě tam čekal, a odtamtud jsem letěl zpět do Prahy. Celková délka je však 3 060 km z Prahy, záleží, odkud jdete a kudy. Španělskem se neslo heslo „BUEN CAMINO“. Potkal jsem tam dost veselých

věřících i nevěřících lidí, na které mám hezké vzpomínky. Zažil jsem různé úrovně prožitků na cestě, znovuzrození, ale i komplex prázdnoty a beznaděje. Někdy jste dole a pak zase nahoře, tak to jde den za dnem. Cesta do Santiaga je takový malý předobraz života. Cestu bych doporučil každému, kdo chce poznat sebe i Boha.

Cesta je pro všechny věkové kategorie, pro ty, co mají rodinu, pro ty, co jsou sami, pro ty, co jsou staří a pro ty, co mají každý den práci. Setkal jsem se s lidmi, kteří neměli peníze a šli to s dekou a jedli, co jim cesta ten den přinesla. Santiago může jít opravdu téměř každý, jen si zvolit a udělat první krok. Cesta je cíl. Už vím, že touto cestou to nekončí, ale začíná.

Který zážitek byl nejsilnější?

Jednoznačně nejdrsnější kousek od Le Puy. Rodičům jsem ve městě nechal pončo, pod kterým jsem spával, a vyzvedl si od nich jednovrstvý stan od MSR advanced pro. Dobře jsem udělal. Bylo to asi 130 kilometrů od města Le Puy v 1 360 metrech nad mořem. Zapovídali jsme s mladými Francouzi v restauraci a úplně jsem zapomněl, že mám někde postavit stan. Tma přišla opravdu rychle. Dopil jsem, rozloučil se a vydal se z města hledat nocleh. Věděl jsem, že přijde extrémní bouřka a vítr o rychlosti 55 – 75 km/h, avšak bylo to poprvé a nevěděl jsem, co to znamená. Stan jsem rozložil u cesty na poli. Zabalil se a volal si s mladším bráchou a doufal, že vše bude v klidu a že si tu bouřku jen fabuluji. A tak co, mám stan, co by se mi mohlo stát? V deset jsem položil telefon a nasadil sluchátka. V půl jedné ráno mne vzbudil rachot, pak přišla meluzína, bylo to jak tlaková vlna, kterou překřížel jen nedaleký blesk, který někde uhodil do stromu.

Pět minut ticha. A jako když se chystá na válku, přišly bubny. Ze začátku to byly kapičky, pak kapky a pak jako když spustí kulomet těžké ráže. „Trrrrrrrrrr“, nemohl jsem spát, bál jsem se, že mi to roztrhne stan. Seděl jsem uprostřed a držel křečovitě stan ve středu, aby se nerozložil nebo neroztrhl. Protože jsem byl na poli, všude okolo létaly blesky jako stroboskop na diskotéce, hřmění a tlukot kapek jako ze samopalu mi nedodávalo odvahy otevřít stan nebo jakkoli se pohnout. Jediná voda, která se dostala do stanu, byla voda skrz zip. Jako kdyby cákaly fontánky skrz zip. A na víc stanem lomcoval nárazový vítr o síle 75 kilometrů za hodinu. Připadal jsem si jako uvězněný v kapse silného podmořského proudu. V tu chvíli jsem se začal modlit, jako by to bylo součástí celé té symfonie. Byla to ta jediná nejrozumnější

Santiago

Ze staršovstva

- Bratrský Advent – připraven je koncert bratří Kočnarových a Bischofových. Proběhne v neděli 3. prosince v 17.00.
- Aktualizované složení Rady pro práci s dětmi a mládeží: Jan Němeček ml. (vedoucí Rady), Petr Němeček, Sandra Němečková, Radislav Novotný, Jindřich Koudela, David Košťál, Anna Bíbová, Ondřej Pavlíček
- Statutární zástupci sboru uzavřeli dodatek smlouvy s firmou Eneca o dodávkách energií.
- Proběhlo zprovoznění kotle na plný výkon, díky kterému se v budoucnu ušetří náklady na vytápění.
- Proběhl sborový den, všem zúčastněným děkujeme. Staršovstvo na svém dalším jednání probralo výstupy z jednotlivých diskusí, kterými se bude i nadále hlouběji zabírat.
- Staršovstvo zve členy na společná modlitební setkání. Termíny těchto setkání budou oznamovány vždy dopředu. Příští modlitební setkání proběhne v pondělí 11. prosince od 18.00.

NAROZENINY

Tauerová Blanka	2. 12.
Šimová Jana	4. 12.
Hlávková Jaroslava	5. 12.
Němečková Anna	6. 12.
Váňa Zdeněk	7. 12.
Auyer Elizabeth Kay	8. 12.
Matulík Bronislav	12. 12.
Sluga Jaroslav	13. 12.
Hrnko Milan	17. 12.
Pavlíková Alena	17. 12.
Bartošová Eva	18. 12.
Borovičková Daniela	20. 12.
Černá Hana	26. 12.
Šterbová Eva	28. 12.

Zapsal Jan Němeček ml.

cesta, jak se uklidnit. Hodinu jsem se modlil. Za hodinu vše ustalo. Jak to přišlo, tak to odešlo. Ráno jsem se balil a pod stanem bylo sucho. Řekl jsem: „Díky Bohu“. Byla to zkouška? Bůh je oporou všude tam, kde nikoho nemáme.

Co mi ta cesta dala a vzala?

Vidím současný svět z úplně jiného úhlu pohledu. Vážím si více sám sebe a svého okolí. Cesta byla mou psychoterapií a pořád je. Pořád to pro mne má dohru být vytržen z kontextu po dobu tří měsíců v cizím prostředí a jiném rytmu. Říká se, že i po cestě trvá určitý komplex, jako po válce, určité trauma, které může trvat 1–2 měsíce, než se zpět začleníte do společnosti. Nebojím se výzev, překážek a strachů, které jsem měl před cestou a na cestě jako je tma v lese, divoká zvěř, cizí lidé, někoho požádat o pomoc... našel jsem zpět víru.

Daniel Suška, umělec a poutník na volné noze

Mimořádná shromáždění

Vánoční a silvestrovské shromáždění – letos se na Hod Boží vánoční (25. 12.) sejdem v pondělí a na Silvestra (31. 12.) v neděli, vždy v 10.00 hodin. Obě bohoslužby budou slavnostní a mimořádné. Ta první vznešená, ta druhá trochu vybočí z běžného rámce, protože na Silvestra tomu nemůže být jinak.

Pravidelná setkání v našem sboru

Neděle	9.00	modlitební chvíle
	10.00	NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBA našeho sboru
Úterý	15.00	setkání nad biblí
	18.30	setkání nad biblí
Středa	18.00	zkouška pěveckého sboru
Čtvrtek	15.30	setkání maminek s dětmi
	16.00	Skaut Světýlka
	18.30	setkání mládeže
Pátek	16.00	setkání dorostu

QR kód
PRO DARY SBORU

Bohoslužby ve stanicích sboru

Neveklov	Neděle	10.00	Malé náměstí 25, Neveklov další informace: cb.cz/neveklov
Kralupy	Neděle	10.30	DPS U Cukrovaru 1171, Kralupy nad Vltavou další informace: cb.cz/kralupy

Sborové listy – vydává Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15, ročník XXXIII
redakce: Bronislav Matulík, Petra Veselá, Sandra Němečková, Blahoslav Marek
e-mail: soukenicka@cb.cz ▪ <http://cb.cz/praha1> ▪ č.ú.: 1938917359/0800